

ANNEMİN KALBI / NÂİF EL-NÜVEYSE

Cadde boştu, sadece bazı arabalar belirli aralıklarla geçiyordu. Yolun üzerine düşen ağaçların gölgeleri kasvetli bir ortam oluşturunuyordu. Kaldırımların üzerindeki tuzaklar ise bana hastaneye götürmek için sırtımda taşıdığım annemi hatırlatıyordu...

Durumlar ne zaman zorlaşsa annemin sıcaklığı beni huzur dünyasına götürür. Zayıf kalp atışları ise hızlı adımlarıma meydan okur ve etrafımı saran sessizlikten korurdu. Dakikalar önce gerçekleşen annemin bayılmasını hatırladıkça sanki hastane git gide uzaklaşıyor gibiydi. Yanımızdan geçip durmayan her araba ya da havada yankılanan her korna bu uzaklaşmayı tetikliyor gibiydi...

Sorun yok. Hastane orada olduğu sürece ve bu sorunu çözmek için gücüne güvendiğim iki ayağım oldukça oraya varacağım. Askerken bu mesafenin çok daha fazlasını kat ediyordum...

Bir anda bir araba yaklaştı, onun da diğerleri gibi geçip gideceğini düşündüm. Ancak yanıma yanaşıp durdu, sürücüsü kafasını uzatıp baktı ve hastaneye götürmesi için benden iki dinar istedi. Hastane uzakta değildi. Yarım saat içerisinde oraya varacaktım. Ancak annemin sağlığı beni endişelendiriyordu bu nedenle arabanın kapısını açmak için durup annemi kaldırıma indirdim. Bir anda pijamalarımın çizgileri dikkatimi çekti ve kafam karıştı. Sürücü durumumu fark edince, yanımda para taşımadığımı ona söyledim... Şiddetli bir kahkaha patlattıktan sonra hızla yanımdan uzaklaştı...

Bu nedir böyle? Sırtımda elbise çuvalı taşıdığımı mı sanıyor! Kızgınlıkla mırıldanıyordum annem bu durumu fark edip başımı okşayarak şöyle diyordu: Allah'ım sen ona hidayet ver...

Hastaneden yarım saat uzaklıkta. Neden zamanı düşünüyorum, onu geçmem için bu ayaklardan başka bir çarem yokken!? Yolun yanında yoğunlaşan ağaçlar hastaneye yakınlaştığımı gösteriyordu. Hızlı bir araba bize aldırmadan önümüzden geçip hastaneye giriyor. Sorun yok işte vardık... Acilin içerisinde telaşlı bir hava yerde ise kan izleri bulunuyordu. Lütfet ya Rabbi! Diye tekrarlıyordu annem ben de ona eşlik ediyordum.

Durumu öğrenmek ve doktoru bekleyip annemi içeri almak için acil odasının karşısında durdum. Odanın içerisinden hızlı bir şekilde bir hemşire çıkıyor kan bankasına gidip yine hızlıca geri dönüyor doktora yaralının kan grubunun bulunmadığını haber veriyor. İçeriden doktor çıkıp yüksek sesle: Kimin falan kan grubundan?

Hastane içerisinde ben, annem, yaralıyı getiren sürücü, yaralı ve doktordan başka hiç kimse bulunmuyordu.

Orada bulunanlar birbirlerinin yüzüne baktı. İçerden gelen bir ses kan grubumu hatırlattı bana: Evet ben verebilirim doktor bey. Doktor yaralının bulunduğu odaya doğru bana eşlik etti... Yüzüne şöyle bir baktım... Eyvah!

Oydu! Ona biraz daha yaklaştım ve onu hatırlamam çok uzun sürmedi. Onunla ayrılmamız yarım saati daha aşmamıştı bile. Doktor bana baktı. Yüzümde dehşet ve şaşkınlığın izini gördü. Doktor sorgularcasına başını salladı. Gerekli olan kan ünitesini almaları için kolumu uzatmamla birlikte, Yok bir şey dedim.

Doktor kanı yaralıya götürürken durumu anlatmak için annemin yanına aceleyle gittim . Annem şöyle mırıldanıyordu: Rabbim ona zarar verme. Yanına oturup: Oydu, ta kendisiydi dedim. Kimden bahsediyorsun? Diye sordu annem. Arabasını durdurup yanımdan kahkaha atarak uzaklaşan sürücü. Annemin yanağından bir damla yaş süzüldü... Onu sildim ve sabret doktorun yanına gireceğiz ve acıların dinecek dedim.

Ey oğlum, o gencin ahlarını duyduğumda kendi ağrılarımı unuttum dedi annem.

Annemin kalbine hayret ettim! O kalp ki kendi yaraları henüz tazeyken başkasının yaralarıyla dertleniyordu.